

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3482/2024
26.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „Кула“ из Куле, чији је пуномоћник Даријан Микулић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 455/24 од 11.06.2024. године, у седници одржаној 26.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 455/24 од 11.06.2024. године, преиначујућег дела става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев за накнаду материјалне штете у виду изгубљене зараде и исплату ренте.

У преосталом делу ревизија тужиоца **СЕ ОДБАЦУЈЕ** као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 8/2018 од 18.10.2023. године, тужбени захтев је делимично усвојен, па је обавезан тужени да тужиоцу на име изгубљене зараде за период од 13.01.2015. године до 30.06.2023. године исплати 1.034.330,02 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а одбијен тужбени захтев да тужени тужиоцу на име изгубљене зараде за исти период исплати још 2.613.282,88 динара, са законском затезном каматом на одређене појединачне месечне износе од доспелости до исплате, обавезан тужени да тужиоцу на име будуће месечне ренте исплаћује 10.320,08 динара од октобра 2023. године па убудуће док за то постоје законски услови, одбијен тужбени захтев да тужени тужиоцу на име будуће месечне ренте исплаћује још 25.679,92 динара, обавезан тужени да тужиоцу по основу нематеријалне штете исплати за претрпљени страх 130.000,00 динара, за претрпљене физичке болове 150.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због наружености 150.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 100.000,00 динара, одбијен тужбени захтев да тужени тужиоцу на основу нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења

животне активности исплати још 200.000,00 динара и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 577.286,58 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 455/24 од 11.06.2024. године, ставом првим изреке, првостепена пресуда је делимично преиначена, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на основу нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности исплати још 200.000,00 динара, одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име изгубљене зараде за период од 13.01.2015. године до 30.06.2023. године исплати 1.034.330,02 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и тужбени захтев да тужени тужиоцу на име будуће месечне ренте исплаћује 10.320,08 динара од октобра 2023. године па убудуће док за то постоје законски услови и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, жалбе парничних странака су одбијене као неосноване и првостепена пресуда у преосталом делу потврђена. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати 118.681,05 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија изјављена против преиначујућег дела става првог изреке другостепене пресуде којим је одбијен тужбени захтев за накнаду материјалне штете у виду изгубљене зараде и исплату ренте није основана, а да је ревизија изјављена против преосталог дела побијане пресуде недозвољена.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по занимању возач моторних возила са завршеном средњом саобраћајном школом - IV ССС. Код туженог је запослен од 05.07.2007. године у Дому здравља у ..., где је у периоду грејне сезоне обављао послове ложача, у осталом периоду послове домара, а повремено је мењао колеге у транспорту. Правноснажном међупресудом од 07.02.2022. године утврђен је основ тужбеног захтева за накнаду нематеријалне штете, коју је тужилац претпео услед повреде на раду 13.01.2015. године, искључивом кривицом тужене односно пропустом да осигура безбедне услове рада, па су побијаном пресудом нижестепени судови, применом материјалног права из чл. 164. Закона о раду у вези чланова 154, 177. и 200 Закона о облигационим односима, обавезали туженог да тужиоцу накнади нематеријалну штету за претрпљени страх, физичке болове, душевне болове због наружености и због умањења животне активности.

Одлучујући о тужбеном захтеву за накнаду материјалне штете у виду изгубљене зараде и будуће месечне ренте, првостепени суд је применом одредби чл.

188, 189. став 3. и 195. ст. 1. и 2. Закона о облигационим односима оценио да постоји основ за обавезивање туженог на накнаду овог вида штете коју је тужилац због немогућности обављања послова возача, а услед повреде на раду претрпео и коју ће убудуће трпети због умањења већ умањене радне способности за 10% (тужилац неколико година пре повређивања има обољење кичме - остеопороза и запаљење кичменог пршљена са укоченошћу). Износ накнаде материјалне штете, на који је обавезао туженог, у виду изгубљених прихода у спорном периоду (97 месеци и 15 дана), а што је био основ и за одређивање висине ренте као облика накнаде штете од пресуђења за убудуће, првостепени суд је утврдио оценом исказа тужиоца и саслушаних сведока да је тужилац мимо радног времена код туженог, „на црно“ обављао услуге превоза и монтаже/демонтаже намештаја као и превоза грашка, својим или камионом власника фирми који су га за те потебе ангажовали, динамику и цену рада и да је по том основу остваривао просечну месечну зараду од 103.200,83 динара, уз примену процента трајног умањења радне способности тужиоца.

Другостепени суд преиначио првостепену пресуду у наведеном делу и тужбени захтев одбио као неоснован, јер тужилац није доказао валидном писаном документацијом висину прихода које је остварио мимо радног времена код туженог, а које је изгубио и које ће убудуће губити услед претрпљене повреде на раду, што се не може доказивати исказима тужиоца и саслушаним сведоцима како је то учинио првостепени суд.

Неосновано се наводима ревизије тужиоца оспорава правилан закључак другостепеног суда да тужбени захтев за накнаду материјалне штете у виду изгубљене зараде и исплату ренте није основан.

Одредбом члана 83. ста 1. Закона о привредним друштвима прописано је да је предузетник пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и које је као такво регистровано у складу са законом о регистрацији. Чланом 84. истог закона проиписано је да се предузетник региструје на неодређено или на одређено време. Према члану 88. истог закона на делатност предузетника сходно се примењује члан 4. овог закона о делатностима друштва, као и да предузетник може да обавља све делатности које нису законом забрањене за које испуњава прописане услове. Према члану 5. истог закона регистрација друштава и предузетника, односно регистрација података и докумената прописаних овим законом обавља се у складу са законом о регистрацији.

У конкретном случају, према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у моменту настанка штетног догађаја, мимо радног времена код туженог, обављао услуге превоза и монтаже/демонтаже намештаја као и превоза грашка, својим или камионом власника фирми који су га за те потебе ангажовали, од којих послова је остваривао додатне приходе, за које послове му је након повређивања већ умањена радна способност због постојећих болести умањена за 10%.

Међутим, тужилац није у складу са цитираним одредбама Закона о привредним друштвима доставио доказе на околност да је као физичко лице - предузетник у складу са законом о регистрацији имао регистровану делатност превоза у циљу остваривања прихода. Ова чињеница се потврђује и самим наводима тужиоца да је мимо рада код

туженог радио на „на црно“, односно да није био пријављен за обављање делатности превоза нити да је имао регистровану фирму за обављање делатности превоза својим возилом. Поред наведеног тужилац није доставио ни доказе да је са трећим лицима, који су га по његовим наводима ангажовали за превоз намештаја и грашка, имао закључене писане уговоре о допунском раду са правом на новчану накнаду и друга права и обавезе по основу рада.

Из наведених разлога, по оцени Врховног суда, правилна је одлука другостепеног суда да није основан тужбени захтев за накнаду материјалне штете у виду изгубљене зараде и будуће ренте коју тужилац тражи због повреде претрпљене на раду односно да се тужиоцу за овај вид претрпљене и будуће штете не може пружити судска заштита. Стога се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност одлуке о неоснованости тужбеног захтева, због чега ти наводи нису посебно образложени. У преосталом делу ревизија оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и ставља примедбе на оцену доказа из члана 8. ЗПП, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, па је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије изјављене против другостепене пресуде у преосталом делу у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.01.2018.године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде у преосталом делу износи 4.154.022,80 динара, што представља динарску противвредност 35.474 евра.

Поред наведеног, у смислу члана 28. ЗПП, за утврђивање права на изјављивање ревизије као вредност предмета спора меродавна вредност главног захтева, док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир, ако не чине главни захтев.

У конкретном случају тужилац ревизијом побија и одлуку о трошковима првостепеног и другостепеног поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев, већ споредна потраживања. Чињеница да је одлука о трошковима првостепеног поступка побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

Врховни суд је имао у виду наводе тужиоца да нижестепени судови нису одлучили о захтеву за исплату законске затезне камате на досуђени износ накнаде нематеријалне штете, али је оценио нису од утицаја на другачију одлуку о изјављеној

ревизији, будући да се ти наводи истичу први пут у ревизији и по истеку рока прописаног одредбом члана 356. став 1. у вези члана 366. ЗПП за доношење допунског решења.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**